

„POTRPLJENJA JE TREBA!“

Kar dolgčas bi mi bilo — po pravici povem — ko bi ne imel za družbo te-le Mičice!“ Tako so prav mnogokrat povedali Brodnikov ded temu ali onemu svojemu prijatelju, medtem pa pogladili plavalaso glavico male svoje vnukinje.

„Za težko delo je preokorna stara kost; tako-le okoli doma brskati, čisto sam, bilo bi pa tudi dolgočasno. To-le mi pa dela vedno družbo in kratek čas.“ In tako je tudi bilo. Vedno sta bila skupaj ded in Mičica, sosebnost ob časih, ko so bili drugi domači pri delu in pri opravih zunaj hiše. Ded so ostajali radi pri domu; toda dali so si vedno kaj opraviti, kar je bilo lažjega, vse so spravili v kraj in red. Mičica pa se je sukala okoli njih in jim pomagala pri tem in onem, odnesla ali prinesla, kakor je bilo ravno treba.

No, pa tako delo je tudi polagoma pošlo, akoravno sta to in ono stvar večkrat pre naredila in prestavila, četudi je bila že prvič dosti na svojem mestu. Ko že nista vedela doma kaj početi, so si pa izmislili dedek drugo opravilo. Doli pod hišo se je vila mirna reka skoraj nevidno med cvetočimi travniki. Tjadol sta jo zavila ob takih časih dedek in Mičica.

„Mičica!“ so poklicali tedaj iz shrambe ded, pa so izmed druge ropotije izmotali trnkovo vrvico.

„Mičica!“

„Kaj, dedek?“

„Ali še veš, kje sva videla dopoldne črve-deževnice!“

„Še vem, dedek, še. Tam pri skladu drv sva jih videla, pod ono desko, ki leži na travi.“

„Res je! Na, stopi tjakaj in vzemi ta-le lonček in naberi jih vanj.“

Dekletce z veseljem uboga, ker ve, kaj to pomeni, ni namreč prvič dobila tega povelja.

V hipu je vse pripravljeno. Oskrbljena z vsem stopata proti reki. Mičica nese črviče, dedek pa razen trnka tudi košarico za ribe, pa so dejali vanj tudi malico, ker se ne ve, koliko časa bo treba čakati na tisti plen. Prazni bi pa ne prišli radi domov; bilo bi jih sram pred domačimi in tudi Mičici bi radi veselje napravili.

„Tu na stopnjicah bo najbolj varno,“ rekó in jo zavijejo proti malemu pristanišču, „drugje nama utegne izpodrsniti; za vodo pa nisva midva, ne ti, ne jaz.“

Stari ljudje se sučejo počasi in varno; zato ni bilo vse tako hitro urejeno, kot si je želela Mičica. Minulo je nekaj časa, preden so ded varno razpostavili vso svojo ropotijo, češ, ako se zvrne v vodo, kdo bo lovil in pobiral? Ko so natikali črvička na trnek, tudi ni bilo ne konca ne kraja.

„Kaj mi pomaga, ako ga slabo nasadim, ko mi ga vsak spak lahko vzame in imam potem zopet delo?“ so godrnjali v brado.

Naposled je bilo pa vendarle vse izgotovljeno, in dedek so le še ugibali, v katero smer bi vrgli trnek.

„Ej, stara roka ni, da bi mirno držala,“ so razlagali, pa naslonili trnkovo palico na pristaniško desko in pritrdili pod kamenito stopnjico.

„No, zdaj pa bo, kar bo.“ Zadovoljno so se vsedli, iztrkali pipico, natlačili, prižgali in pokadilo se je kot bi plul parnik v pristanišče.

„Potrpljenja je treba.“

Dolgo, dolgo ni bilo ničesar zaznati; toda dedku ni bilo nič na tem, saj so se šele dobro vsedli. Še prav bi se jim ne zdelo, ko bi morali zopet imeti opravka, in še bolj urnega in ročnega. Seveda stara kri pravi: počijva, toda mlada: poskočiva! Zato je pa Mičica vse težje čakala na ribo kot pa dedek.

„Dedek, nič ne bo!“

„O, bo, bo! Boš videla! Le počakaj!“

Komaj izgovoré, že nekaj potegne za trnek. Polagoma ga dvignejo iz vode, toda bil je prazen — tudi črvička ni bilo več na njem.

„Lej ga spaka! Da bi te utrenil —! Požrla in ušla je. Treba bo bolje pritrditi.“

Mičici se je zdelo, da je dokaj časa minulo, preden so dedek zopet vrgli tisti trnek v vodo, se vsedli in spet prižgali tobak.

To pot se je pa vrvica kmalu nategnila.

„Zdaj pa bo, — boš videla — težko je, — velika bo!“

„E, ti pajek ti!“ Vso zablateno vrbovo vejo so dedek previdno privlekli na vodno površje. Godrnjaje in majaje z glavo se malo jezni spravijo nad nevoljni plen, in lep čas je minul, da je bil trnek zopet nastavljen za lov.

Mičica, trudna od samega sedenja in čakanja, nasloni roke in glavico na dedkovo koleno in malomarno gleda v daljavo. Naposled izpregovori: „Dedek, danes ne bo nič, pojdiva rajši domov!“

„Nekoliko le še počakajva! Vidiš, brez potrpljenja se nič ne doseže; kar nagloma se nič dobrega ne zgodi. Glej, koliko časa morajo tvoja mamica prestati pred ognjiščem, preden pride dobra in ukusna jed na mizo. Kaj bi mi vsi rekli, ko bi mamica ne hoteli čakati in bi jed prinesli na mizo, preden je povrela. In glej, koliko časa je treba potrpeti, da dobiš sladko potico pod zobe. Že jeseni vsejejo atek pšenico, in mi čakamo celo zimo, spomladi in poleit, preden dozori. Potem se požanje, posuši, omlati in zmelje. Tudi, ko so že mamica vmesili, ko so že dejali potice v zakurjeno peč, je treba še vedno potrpeti, da se dobro speče; da, ko imaš dišečo potico že v roki, moraš še vedno čakati, da se ohladi, ker gorko uživati je zdravju hudo škodljivo. Glej, povsod je treba potrpljenja, če hoče človek kaj prida doseči!“

Dedek so tako živo dokazovali Mičici potrebo potrpljenja, da so skoro prezrli, ko je nekaj z močjo nategovalo za trnkovo vrvico. Ko le ni bilo miru, so se pa spomnili, kaj jim je storiti. Previdno dvignejo trnek, in velika riba zatrepeta v zraku.

„No, vidiš Mičica,“ rekó ded, ko je udušena riba ležala mirno v košari, „no vidiš, ali ti nisem pravil, potrpljenja je treba, potrpljenja.“

„Še enkrat bom vrgel.“

In res so vrgli ded še enkrat in še enkrat, in troje lepih rib je bilo v košari.

„E, zdaj bo pa dovolj za danes!“ Zmotali so previdno trnkovo vrvico na palico, pospravili ribiško ropotijo in ribe — in hajdi domov.

„Dedek, ena bo moja, eno ponesem jaz.“

„Le nesi, toda polzka je, glej, da se ti ne izmuzne.“

„Ne bo se, ne.“

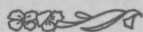
„Zdaj si vesela, ko imava toliko rib; ko bi ne bila počakala, nesla bi bila pa kislih obrazov prazen lonček in prazno košaro domov.“

Oj, to je govorila Mičica in pripovedovala vsakemu posebej doma: mami, ateku, hlapcu, dekli in tudi pastirju posebej, kako sta lovila z dedkom in koliko sta ujela.

Dedek pa so potrdili vsako pripovedovanje, pa dostavili:

„Da, da! Toda potrpljenja je treba, potrpljenja, da se kaj ujame. Saj pravim, potrpljenja, potrpljenja!“

F. G.

POL ZA SMEH, POL ZA RES.

Iz torbe o. Ivana svetokriškega.

Priredil Josip Balič.

7. Hromacij, raztolci malika!

Hromacij ni bil kristjan. V svoji zmoti je častil in molil razne lesene podobe in kamenite kipe, izkratka: bil je malikovalec. Tak je ostal tudi še v moški dobi. Nekoč pa zboli na smrt. V tej nadlogi pokliče k sebi sv. Sebastijana, in ga prosi, naj bi ga ozdravil.

Sv. Boštjan pride in pravi malikovalcu Hromaciju: „Rad te ozdravim v imenu Jezusovem, ali poprej moraš razbiti in zavreči vse svoje malike.“

Hromacij, četudi nerad, obljudi, da hoče to storiti. In res ukaže razbiti vse svoje malike, razen enega samega, katerega je najbolj cenil in ljubil.

Drugega dne pride zopet sv. Boštjan, ter moli in blagoslovi bolnika v imenu Jezusovem. Ali Hromacij ni ozdravel. Zato sv. Boštjan vpraša bolnika, rekoč: „Hromacij, ali imaš morda še kakega malika v hiši?“ Ta odgovori odkritosrčno: „Še enega samega imam!“ In sv. Boštjan mu odvrne: „In prav ta edini je vzrok, da nisi ozdravel; razbij in zavrzi tudi tega, če ti je ljubo zdravje.“

Hromacij ukaže nato z velikim zaupanjem razbiti in zavreči tudi svojega edinega in najljubšega malika, in glej, pri tej priči ozdravi na telesu, in kmalu potem tudi na duši s tem, da postane kristjan.

Kakor Hromaciju enako se godi tudi grešniku, ki se hoče poboljšati, pa se ne odpeve popolnoma vsem strastem.

8. Volja božja.

Le oni človek je na zemlji vselej potolažen in razveseljen, ako ga kaj trpkega zadene, ki se precej in iz srcá vdá v voljo božjo, ne želeč drugega, nego to, kar Bog hoče. To je kaj lepo spoznal napolitanski kralj Alfonz, ki je dal na kraljevo krono z zlatimi črkami napisati besede: „Zgòdi se volja božja!“

To resnico nam je bistroumno predočil tudi oni slikar, ki je bil naskikal jasno, svetlo solnce, poleg njega na strani postojno, pod njim pa črnosive oblake, iz katerih je strahovito bliskalo, grmelo in treskalo, kakor da bi imelo biti vsega konec. Postojna pa je držala v kljunu listek s po-